

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενητεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί) (έχει περάσει τα 50)
Θεοδότη - χήρα	
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	(θεία του)
Χρυσάνθη	
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Ε, λέω... Αν έρχεται να μείνει για πάντα, αν σκοπεύει να παντρευτεί....(φτιάχνει τα μαλλιά της φιλάρεσκα), αν δεν γίνει τίποτα με τη Θεοδότη... Θα εκτιμούσα έναν καλό λόγο από μέρους σου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

(γελάει κάτω απ' τα μουστάκια) Α, εκεί το πάς; Να μείνεις ήσυχη εγώ θα πω τα καλλίτερα λόγια για σένα.

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Να είσαι καλά, να συχωρεθούν τα πεθαμένα σου.

Ε, κι εγώ φτωχιά κοπέλα είμαι.

Αφού δεν μου έδωσε ο Θεός παιδιά. Η Θεοδότη έχει και παιδί και εγγόνια. Ε, έχει και τον τρόπο της. 'Υστερα... εγώ τον ξέρω το Μαθιό, τον ξέρω από την καλή. Τότε... που είμαστε νέοι...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μωρέ, το ξέρω ότι τον ξέρεις κι απ' έξω κι από μέσα. Μακάρι να θέλει. Εγώ θα πω τα πιο καλά λόγια για σένα.

ΑΣΗΜΙΝΑ:

Ευχαριστώ, να είσαι καλά, να έχεις καλά γεράματα. Πάω, καληνύχτα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

Καληνύχτα, καληνύχτα, (ειρωνικά γελώντας -αφού έχει φύγει η Ασημίνα). Για κοίτα ρε, το Ασημιώ που γαμπρίζει...

(έρχονται από το μέρος του λιμανιού η Μένια και η Ρένα)

ΜΕΝΙΑ:

Μπάρμπα, Χριστόδουλε, σε πιάσαμε! Ραντεβουδάκι ε;

ΠΟΙΑ ήταν αυτή που ήταν μαζί σου;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τώρα μάλιστα, το βρήκατε! (γελάει). Ναι, για γαμπρό ψάχνει η κακομοίρα αλλά όχι εμένα.

ΡΕΝΑ:

Δεν θα μας πεις ποια είναι;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

Α, όχι. Δεν κάνει να εκθέσω την κοπέλα. Δεν είναι όποια - όποια! Είναι κορίτσι από σπίτι.

ΜΕΝΙΑ:

Μα εμείς δεν θα το πούμε πουθενά. Ούτε του παπά μας.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

Τότε να σας το πω, αλλά για το Θεώ, να μην εκθέσουμε την κοπέλα.(σιγά, εμπιστευτικά).'Ηταν η ...Αλίκη Βουγιουκλάκη! (γελάει πάλι γελάνε όλοι μαζί) Καληνύχτα σας.(φεύγει)

ΜΕΝΙΑ:

Τυχεράκια... (στη Ρένα). 'Ελα κάτσε, μωρέ, να μιλήσουμε, έχω πήξει. Πες μου κανένα νέο. Τι γίνονται οι παρέες μας. Οι γνωστοί;

ΡΕΝΑ:

'Όλοι καλά και σε χαιρετούν. Η Ευτέρηπη τα ξανάφτιασε με τον Αποστόλη και πάνε νομίζω για... κρεμάλα.

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«'Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 3ο

«Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονίου που «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ζενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαιώματα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλλημα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Η σπιτονοικοκυρά της, τη θυμάσαι την κυρία Ελπινίκη; Τον ζαπόστειλε τον άντρα της τον καραβανά.

(ξαφνιασμένη) Τον χώρισε; Σ' αυτή την ηλικία; Ποιο χώρισε, μωρέ; Τον έστειλε στο ταξίδι το μεγάλο. Δηλαδή; Πέθανε; Δεν πέθανε, τον πέθανε. Σώπα...

Τώρα πάει για τον καινούριο. Τι πάει δηλαδή, τον έχει στο τσεπάκι.

Μα πώς έγινε; Το ξέρεις είχε την καρδιά του. Θυμάσαι που έμπαινε κι έβγαινε στο νοσοκομείο. Θυμάσαι την κυρία Ελπινίκη που πήγαινε σινάμενη, κουνάμενη με τα χρυσαφικά της κάθε τόσο στο νοσοκομείο. Ε, σε μία από αυτές τις επισκέψεις του είπε «καημένε μου, αν ήταν να περιμένω εγώ να χαρώ τον έρωτα από σένα...». Κι έφυγε. Το πήρε με το μέσα μυαλό ο καραβανάς, μέχρι να φτάσει στο σπίτι τη Ελπινίκη... ο εν αποστρατεία λοχαγός... τα κακάρωσε. Απεδήμισεν εις Κύριον...

Ε, είσαι κυνική σε αφάνταστο βαθμό. Την κακομοίρα, δεν φτάνει που έχασε τον άντρα της.

Ποια κακομοίρα η Ελπινίκη; Δεν είσαι καλά μου φαίνεται! Και πολύ που την ένοιασε... Τον εξαπόστειλε σου λέω...

Λοιπόν κάτι που θαυμάζω σε σένα είναι το ελεύθερο πνεύμα σου... Κάνεις μια διάγνωση δική σου, βγάζεις το συμπέρασμά σου και αυτό είναι.

Φιλενάδα, πρέπει να βλέπεις μακριά. Εσύ πας με το σταυρό στο χέρι... Κακομοίρα μου, υπάρχουν άνθρωποι αδισταχτοί. Που μπορούν να κάνουν έγκλημα και... δεν συμβαίνει τίποτα. Πώς σταμάτησε η καρδιά του μόλις έφυγε η Ελπινίκη; Μες στο νοσοκομείο, στους γιατρούς... Μπορείς να μου το εξηγήσεις αυτό;

Εγώ πάντως θαυμάζω τη φιλοσοφία σου και σ' αγαπάω γι' αυτή που είσαι. Δεν έχω κανένα να μιλήσω ελεύθερα. Η θεία μου ζει σε άλλους καιρούς.

Μόνο η θεία σου; Όλοι εδώ ζουν σε άλλους καιρούς. Ναι, πρέπει να προσέχεις τι θα πεις, τι θα κάνεις, που θα πας. Έχω ένα ωραίο φουστάνι εξώπλατο και η θεία μου δεν μου επιτρέπει να το φορέσω εδώ. Πνίγομαι, παιδί μου, σε τούτο τον τόπο καταλαβαίνεις; Σαν να μην έζησα ποτέ εδώ. Προχθές ερχόμαστε με τη θεία μου. Μας χαιρέτισε ένα παιδί... ένας λεβέντης... Εκφράζω στη θεία το θαυμασμό